

Memleketimden ırkçılık manzaraları

İSMET BERKAN

Türkiye / 30/07/2010

Yok provokasyonmuş, yok referandumu etkilemeye yönelik girişimlermiş, yok sarhoşların işiymiş, yok açılım yüzündenmiş...

Yok provokasyonmuş, yok referandumu etkilemeye yönelik girişimlermiş, yok sarhoşların işiymiş, yok açılım yüzündenmiş...

Bunlar hep bahanesi. Bir gerçeği kabul etmemiz gerekiyor: Ülkemizin pek çok noktası, dini ve etnik gerilimler nedeniyle patlamaya hazır bomba gibi bekliyor.

Elbette provokasyon, elbette kötü niyetli insanların varlığı, elbette minik veya büyük kıvılcımların etkisi var. Ama bunların kaçınılmaz varlığı, temelde yatan nedeni görmezden gelmemize neden olmamalı, hele hele o nedenleri inkâr etmemize yardımcı hiç olmamalı.

Kabul edelim ki Türkiye’de ne öyle ‘etle tırnak gibi’yiz ne de burası bir hoşgörü toplumu.

Gazetede bir Kürt arkadaşımızın kendi akrabalarından biriyle anlattığı öyküyü aktaracağım.

Adam yıllarca öğretmenlik yapar, sonunda da emekli olur. Çocukları çoktan evlenmiş hayata karışmıştır. O ve eşi huzurlu bir emeklilik peşindeki şehirli insanlardır.

Adam emekli ikramiyesiyle Ayvalık yakınlarında bir köyde arazi ve ev alır. Emekliliğini toprakla uğraşıp geçirmek, bunu da iklimi güzel bir yerde yapmak ister.

Ancak arazi ve evi alıp köye yerleştikten kısa süre sonra, köyün ileri gelenleri ziyaretine gelirler emekli öğretmeni. Adam, nezaket ziyareti zanneder, ‘Hoşgeldine geldiler herhalde’ diye düşünür.

Ama köyün ileri gelenleri hiç de öyle halisane niyetlere sahip değildir. “Biz” derler, “Düşündük, senden bu araziyi ve evi geri satın almaya karar verdik. Ne sen rahat edeceksin bu köyde ne biz. İyisi mi sat burayı ve git. Çünkü şimdi sen geldin, yakında akrabaların da gelir, sizi istemiyoruz burada.”

Dediğim gibi adam okumuş yazmış şehirli biridir ama Kürttür. Köyün ileri gelenleri, köylerinin ‘etnik bütünlüğü’ bozulsun istemiyordur.

Evet bu ucu şiddete varmayan bir ayrımcılık örneği. Bu olayın her gün pek çok yerde yaşandığından emin olun.

İnegöl’de olanlar ne ilk ne son maalesef.

Bodrum’a bakın. Her yıl İnegöl’deki gibi gerginlikler oluyor orada da. Ayvalık’a bakın, başka sahil kasabalarına bakın.

Daha birkaç ay önce Manisa Selendi’de Romanlara karşı yapılanlara bakın.

70’li yıllarda Çorum, Kahramanmaraş olayları sadece kıskırtıcıların varlığı yüzünden çıkmadı.

Ortada kışkırtılmaya hazır kitleler vardı.

Türkiye bu gerçeğiyle yüzleşmeden, aramızdaki etnik ayrılıkların yarattığı gerilimlerin varlığını inkâr ederek hiçbir yere varamaz, toplumsal barışı falan da kuramaz.

Gerçek şu ki, yer yer Türk-Kürt çatışmaları çıkması için PKK'nın varlığına gerek yok. Ama PKK'nın varlığı, her gün gelen şehit haberleri bu çatışmaların olma ihtimalini daha güçlendiriyor.

Bahanelere sığınmak, olanları olduğundan küçük göstermeye çalışmak veya kısa dönemli siyasi çıkarımız için olanları çarpıtmak yerine, başka ülkeler bu çeşit potansiyel iç çatışmalar için ne önlemler aldıysa bizim de benzer önlemleri almaya başlamamız gerek.

Eğitim ve olumlu anlamda propagandayla, gerilimlerin şiddete dönüşmesini engellemeliyiz.